

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Συγγνώμη, άρχηγέ μου. Είπατε θά φύγουμε μαζί; Θά πάμε άσφαλώς νά βρούμε τόν κύριό μου;

— Ναί! Ναί! Άποκρίθηκε ό Μοντεχρήστος. Άκριβώς αυτός είνε ό σκοπός μας. Θά φύγουμε γιά νά σώσουμε τόν λοχαγό σου, άγαπητέ μου Κοφολαίμη.

Ο στρατιώτης έμεινε μερικές στιγμές άκίνητος, βυθισμένος σέ σούλλογή. Ύστερα δείχνοντας μέ τό χέρι του τή Χαίδη, ρώτησε:

— Άρχηγέ μου, μήπως ή κυρία αυτή είνε...ή σύζυγός σας;

— Άκριβώς, φίλε μου.

Τότε ό Κοφολαίμης, κάνοντας μία βαθειά ύπόκλιση στη γυναίκα του Μοντεχρήστου, είπε μέ σταθερή φωνή, πού μαρτυρούσε μεγάλη άποφασιστικότητα:

— Πρέπει νά πιστέψετε, Κυρία μου, πώς ό σύζυγός σας θά γυρίσει νικητής άπό τό επικίνδυνο αυτό ταξίδι. Σας τό δρκίζομαι στη ζωή μου, τήν όποία είμαι πρόθυμος νά θυσιάσω γιά τό σύζυγό σας και άρχηγό μου.

— Νά και τό παιδί μου! του είπε τότε ό Κόμητς δείχνοντάς του τόν Έλπιδοφόρο. Θά ρθή κι' αυτός μαζί μας.

— Ω! Θεέ μου! φώναξε ό Κοφολαίμης. Χαίρω πολύ, νεαρέ μου! Ππότα. Θά είσαι εκεί κάτω ό μικρός μας λοχίας, στόν όποίο θά ύπακούουν όλοι τυφλά...

Ο Έλπιδοφόρος έδωσε τό χέρι, γελώντας και του είπε:

— Θά προσπαθήσω, κύριε, νά πάρω μέ τό σπαθί μου τόν βαθμό πού μοι έδώσατε!

— Λοιπόν, κύριε Κοφολαίμη, μπορείς νά πηγαίνεις τώρα, του είπε ό Μοντεχρήστος. Άδριο στις 6 τό πρωί θά είσαι στό λιμάνι. Σύμφωνοι;

— Εύχαρίστως, άρχηγέ, άδριο στις 6 ξη άκριβώς θά σας περμένο.

Κι' άφου χαιρέτησε, μέ σεβασμό έφυγε.

Όταν βγήκε όμως έξω στάθηκε και σκέφθηκε:

— Ω! διάβολε! Θά προφτάσω νά τους χαιρετήσω όλους πριν φύγω;

Λίγο άργότερα ό Κοφολαίμης βρισκόταν στό σπίτι τής μίς Κλαίρης. Εκεί ή γλώσσα του λύθηκε. Διηγήθηκε τι συνέβη κι' ότι τήν άλλη μέρα τό πρωί άφρευαν μέ τό Μοντεχρήστο γιά τήν Άφρική, πρós άνεύρεσιν του γιου τό Μερσεδές.

ΜΑΝΝΕΛΙΤΑ

Είνε άνάγκη νά γυρίσουμε—γιά λίγο—μερικά χρόνια πίσω.

Και νά βρεθούμε καταμεσής στη θάλασσα, πρò του φρουρίου του 'Ίφ, άπ' τό όποιο δραπετεύσε ό Μοντεχρήστος.

Θυμάστε καλά βέβαια τήν ιστορία αυτή τής δραπετεύσεως του Μοντεχρήστου. Τήν θυμόσατε άπ' τό πρώτο βιβλίο μου, τόν «Κόμητς Μοντεχρήστος». Ο Μοντεχρήστος πάλευε μέ τά κύματα γιά νά σωθή. Η δυνάμεις του άρχισαν νά τόν έγκαταλείπουν. Τά άκρα του μούδιαζαν.

Ήταν χαμένος!..

Θά τόν κατάπινε ή άχόρταγη θάλασσα, τή στιγμή πού νόμισε πώς ζαναβρήκε τήν έλευθερία του!..

Χαίρε ζωή!..

Χαίρετε ώραία δνειρα πλούτου, εύτυχίας και ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ!

Μαζί του θά χανόταν, γιά πάντα, και τό μυστικό τών θησαυρών του άββά Φαρία.

Ήταν τρομερό!..

Μά, άξαφνα, νά! Ένα καικι

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΔΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΠΕΞ. ΔΟΥΛΙΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

φάνηκε ν' άρμενίζη στ' άνοιχτά. Ο Μοντεχρήστος συγκεντρώει τίς δυνάμεις του και φωνάζει:

— Βοήθεια!

Κι' άπ' τό καικι, πού τόν είδαν και στρίβουν και' ύπάνω του, του άπαντούν:

— Κουράγιο!

Πάν 8, τι έπακολούθησε σάς είνε γνωστό. Σας τό διηγήθηκα στόν «Κόμητς Μοντεχρήστος».

Μέσα στό καικι εκείνο βρισκόταν κι' ένας φτωχός θαλασσινός, ό 'Ιάκωβος. Ο θαλασσινός αυτός φέρθηκε καλά στό Μοντεχρήστο. Κι' ό Μοντεχρήστος δέν ξεχασε τήν καλωσύνη του.

— 'Ιάκωβε, του είπε, θά σέ πληρώσω γενναία μία μέρα γιά τό καλό πού μουκάνες.

Και κράτησε τό λόγο του ό Μοντεχρήστος. Όταν άγόρασε θαλαμηγό, τόν 'Ιάκωβο έβαλε καπετάνιο τής.

Τόν βρήκε, έπειτα άπό καιρό—νά κάθεται, φτωχός κι' έρημος, στό λιμάνι τής Μασσαλίας. Τόν πλησίασε και τόν χαιρέτησε.

— Ο 'Ιάκωβος δέν τόν γνώρισε.

— Θυμάσαι, τόν ρώτησε ό Μοντεχρήστος, τήν ύπόσχεση πού σουδωσε κάποτε ένας φτωχός διάβολος τόν όποιο σώσατε άπ' τά κύματα, άντίκρου στό φρούριο 'Ίφ;

Ο 'Ιάκωβος γέλασε λυπημένα.

— Τή θυμάμαι, άποκρίθηκε. Άλλά τι μ' αυτό;

— Έρχομαι λοιπόν εκ μέρους του ανθρώπου εκείνου.

— Λοιπόν; ρώτησε ό 'Ιάκωβος άδιάφορα.

— Έρχομαι νά σέ ρωτήσω τι πράγμα θά σ' έκανε εύτυχημένο σ' αυτό τόν κόσμο.

Ο 'Ιάκωβος άναστέναξε.

— Γιατί νά μιλάμε γιά εύτυχία; μουρμούρισε. Έγώ ένα δνειρο είχα στη ζωή μου.

— Ποιό; ρώτησε ό Μοντεχρήστος.

— Νά γίνω καπετάνιος.

— Κι' άν τό δνειρό σου αυτό πραγματοποιηθί; Θές είπες νά γίνης καπετάνιος, θά γίνης!

Ο 'Ιάκωβος άνεπήδησε.

— Ναί, του ξαναείπε ό Μοντεχρήστος. Τ' δνειρό σου θά γίνη πραγματικότητα.

— Πώς;

— Βλέπεις εκείνη τή θαλαμηγό στό λιμάνι;

— Εκείνη τή πολυτελέστατη, τήν πιό ώραία άπό όσες έχω δει στη ζωή μου;

— Άκριβώς.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, άπ' τή στιγμή αυτή είσαι ό καπετάνιος τής.

— Έγώ! Ο φτωχό-'Ιάκωβος;

— Σού, φίλε μου.

— Και σέ ποιόν άνήκει ή θαλαμηγός αυτή;

— Σέ μένα.

— Και ποιός είσατε σεις,

κύριε;

— Ο κόμητς Μοντεχρήστος, εκτελεστής τών θελήσεων του ανθρώπου πού σώσατε άλλοτε άπ' τή θάλασσα.

Ο 'Ιάκωβος δέν πίστευε σ' αυτά του, δέν πίστευε σ'τά μάτια του. Άρπαξε τό χέρι του Μοντεχρήστου και τό φίλησε. Η εύτυχία του ήταν μεγάλη. Είχε πραγματοποιηθί τό μεγαλύτερο δνειρο τής ζωής του.

Χρόνια άρκετά τόν κράτησε ό Μοντεχρήστος στη θαλαμηγό του ως πλοίαρχο. Μά και κατόπιν, όταν αναγκάστηκε νά πουλήση τή θαλαμηγό του, δέν τόν έγκατέλειψε στό έλεος του Θεού. Τόν βοήθησε όσο μπορούσε, γιατί ό 'Ιάκωβος του ήταν άφωτισμένος ψυχή τε και σώματι!

Άρκετόν καιρό έκαμαν νά ιδωθούν έντωματάς. Στο διάστημα αυτό ό 'Ιάκωβος είχε ζαναπέσει στήν πιό μαύρη δυ-

Βρέφος ακόμα, ή μητέρα μου μέ παράτησε σ'τά σκαλιά μιάς έγκλησίας!

στοιχία. Τι του συνέβαινε ; 'Αγαπούσε!.. 'Αγαπούσε όμως χωρίς έλπιδα, κι' αυτό ακριβώς τον έκανε να υποφέρει φρικτά μαρτύρια.

Μιά μέρα που ήταν άκουμπισμένος σε μιά άπομερη γωνιά του λιμανιού κάποιος τον χτύπησε φιλικά στον ώμο.

Ο 'Ιάκωβος γύρισε, άπότομα, κούταξε πλάι του και τó πρόσωπό του φωτίστηκε.

— Στεί είσαστε, αφέντη μου ! τραύλισε.

Ο κόμης Μοντεχρήστος έσπεκε πράγματι πλάι του.

— Ναί έγώ είμαι, 'Ιάκωβε, τού ειπε. Δεν με περιμένεις ;

— Όχι, κύριε κόμη, Σας σκεπτόμουν όμως πάντοτε.

— Και νά πού ήρθα ! 'Αλλά τί βλέπω, 'Ιάκωβε ; Γιατί είσαι τόσο λυπημένος ; Τι σου συμβαίνει ;

— Δεν έχω τίποτε, κύριε κόμη.

Ο Μοντεχρήστος συνωφρώθηκε.

— Δεν λές αλήθεια, 'Ιάκωβε, ειπε με φωνή αύστηρή.

— 'Αλήθεια λέω, κύριε Κόμη.

— Μή λές ψέμματα, παιδί μου. Βλέπω καλά ότι υποφέρεις.

Κάποιος κρυφός καυμός σέ βασιανίζει, 'Αγαπές !

Ο 'Ιάκωβος χλώμιασε. 'Αρχισε να τρέμη.

— Λοιπόν ; επέμεινε ο Μοντεχρήστος.

Ο 'Ιάκωβος ειχε χαμηλώσει τó κεφάλι του και δεν άπαντούσε.

— 'Αγαπές χωρίς ν' άνταγαπᾶσαι, ξαναειπε ο Μοντεχρήστος.

Ο 'Ιάκωβος αναστέναζε πονεμένα. σήκωσε τὰ βουρκωμένα του μάτια στο Μοντεχρήστο και τού ειπε, βθεϊά συγκινημένος.

— Ω, κύριε ! 'Εχετε δίκη. Γιατί νά κρύβουμαι περισσότερο ;

— Ναί, κύριε κόμη, αγαπᾶ

— Χωρίς έλπιδα.

— Ναί, χωρίς έλπιδα.

— Πολύ καλά, 'Ιάκωβε. 'Αφού είσαι ειλικρινής θά φροντίσω κι' αυτή τή φορά γά σένα. Λέγε μου όμως ; Δεν σ' αγαπᾶ ή κόρη που λατρεύεις ;

— Αύτη μ' αγαπᾶ, κύριε κόμη.

— Τότε ;

— Δεν με θέλει ο πατέρας τής.

— Γιατί ;

— Γιατί είμαι φτωχός.

— Αυτό είνε μόνον ;

— Αυτό κύριε κόμη.

— Και πᾶς λέγεται ή κόρη που αγαπᾶς, 'Ιάκωβε ;

— Μαννελίτα, κύριε κόμη. Είνε Καταλάνα και τόσο όμορφη.

— Πᾶς όμορφη !.. Θά ήθουν εύτυχής αν γινόταν γυναίκα μου. Πᾶς νά νοιάσω και γώ λίγη αγάπη. Μικρόν, βρέφος άκόμα.

ή μητέρα μου με παράτησε στα σκαλιά μιάς εκκλησίας.

Δέν ειχε νά με θρέψη ή φτωχή ! Αισθάνομαι λοιπόν τήν ανάγκη λίγης αγάπης, λίγης οικογενειακής θαλπωρής.

— Καλά, τού άπάντησε ο Μοντεχρήστος. Θά γίνη τó θέλημά σου.

— Πᾶς κύριε κόμη ; Μὲ τί τρόπο ;

— Μ' αυτόν εδᾶ !

Κι' ο Μοντεχρήστος έβγαλε κι' έδωσε στον 'Ιάκωβο ένα χαρτί.

— Πάρε αυτό τού ειπε και πήγαινε να τó εξαργυρώσεις σ' όποιον τραπεζίτη θέλεις. Θά σου μετρήσουν είκοσι χιλιάδες φράγκα. Μὲ τó ποσόν αυτό μπορείς νά κάνης θαύματα.

Ο 'Ιάκωβος θέλησε νά γονατίση και νά φιλήση τὰ χέρια τού Μοντεχρήστου. Ο κόμης όμως τόν συγκράτησε.

— Μόλις εισπράξης τὰ χρήματα, τού ειπε, θι πᾶς στον πατέρα τής Μαννελίτας, θά εξηγηθής μαζί του κι' εκείνός θά σου δώση τή κόρη του.

— Κι' αν άρνηθῆ, κύριε κόμη ;

— Ν' άρνηθῆ ; 'Αρνούνται τίποτε όταν τó θέλω έγώ ;

Ο 'Ιάκωβος ήταν τρελλός άπ' τή χαρά του.

— Άκουσε και κάτι άκόμα τού ειπε με βαρειά φωνή ο Μοντεχρήστος. "Αν μετά καιρό σέ χρειαστώ και σέ ζητήσω θά μ' ακολουθήσης πρόθυμα όπου κι' αν πάω ;

— Και στην Κόλαση, κύριε μου !

— Πολύ καλά. Και τώρα

μήν χάνης τόν καιρό σου. Πήγαινε νά φροντίσης για τήν εύτυχία σου.

Ο 'Ιάκωβος έφυγε μεθυσμένος από εύτυχία. "Ηταν σίγουρος πειά πᾶς όλα θά τελειώνανε μιά χαρά. Μήπως δέν ειχε δώσει τó λόγο του γι' αυτό ο Μοντεχρήστος ;

Ο πατέρας τής Μαννελίτας ήταν ένας ήλιοψημένος γεροθαλασσόλυκος, ο όποιος ειχε πλουτίσει ταξειδεύοντας στις τέσσερες άκρες τής γής. "Όταν ο 'Ιάκωβος ήγχε και τόν βρῆκε μὲ τὰ χέρια στα χέρια, δέν τού άρνήθηκε τίποτε.

— Θές τήν κόρη μου ; Θά τή πάρης, τού ειπε. "Όχι για τὰ χρήματα πούχεις όμως...

— "Αλλά γιατί ; 'Απόρησε ο 'Ιάκωβος.

— Γιατί τó θέλῃς 'Εκείνος !

— Εκείνος ;

Ο 'Ιάκωβος σάστισε για μιά στιγμή.

"Αξάφνα όμως κατάλαβε τί έσήμαιαν τὰ λόγια τού πατέρα τής αγαπημένης του κ' ή καρδιά του γέμισε εύγνωμοσύνη για τó Μοντεχρήστο, τó μεγαλόκαρπο σωτήρα του.

Λίγες μέρες άργότερα ο 'Ιάκωβος τελούσε τούς γάμους του με τήν Μαννελίτα. 'Αρκετούς μήνες ο δυο σύζυγοι έζησαν εύτυχισμένοι. Ο 'Ιάκωβος ειχε άγοράσει ένα μικρό πλοίο, τó ειχε ονομάσει «Μαννελίτα» κέρδιζε άρκετά κι' εύχαριστούσε τó Θεο για τή σύζυγική του εύτυχία.

Μά ή εύτυχία αύτη δέν κράτησε πολύ. Μιά μέρα ο άτυχος νέος ανακάλυψε αξάφνα ότι ή Μαννελίτα τόν άπατούσε μ' ένα γνωστό του νέο, τόν Παύλο.

Η άτιμία αύτη έκανε τόν 'Ιάκωβο τρελλό άπ' τή λύσσα του. Διψούσε έκδικησι. "Όλη του ή λατρεία για τή Μαννελίτα μετεβλήθηκε σ' άγριο μίσος. 'Εκρυψε ώστόσο τήν άργη του. Και στο μυαλό του άρχισε πειά να σχεδιάζη τήν έκδικήσι του, έκδικησι μανιώδη.

Η Μαννελίτα δέν ειχε άντιληφθῆ τίποτα. Κι' όταν, ύστερ' από λίγες ήμέρες, ο 'Ιάκωβος τής πρότεινε νά κάνουν έναν περιπάτο με τή «Μαννελίτα», ή γυναίκα του δέν έφερε αντίρρηση τόν ρώτησε μόνο :

— Θά πάμε μόνον ;

Ο 'Ιάκωβος κατάλαβε τί σήμαινε αυτό. Και χωρίς νά χάση καιρό τής άπάντησε αδιάφορα θήεν :

— Λέω νά πάρουμε και τόν Παύλο.

Τό πρόσωπο τής Μαννελίτας φωτίστηκε από χαρά. "Ετρεξε νά στολιστῆ και σέ λίγο βεγαίναν σ' άνοιχτά. Ο Παύλος τούς ειχε άκολουθήσει χωρίς νά ύποψιαστῆ τίποτα.

"Όταν έφτάσαν άρκετά άνοιχτά στο πέλαγος ένας δυνατός άέρας άρχισε νά φυσᾶ. Η «Μαννελίτα» χόρευε πάνω στα κύματα. Ο 'Ιάκωβος τήν άφησε ξαφνικά άκυβέρνητη και σταύρωσε τὰ χέρια του.

— 'Ιάκωβε, τού φώναξε ή Μαννελίτα, πνιγώσατε !

Ο 'Ιάκωβος γέλασε άγρια κι' άρπάζοντας ένα τσεκούρι άρχισε νά χτυπά τó πλοίο, σαν λυσσασμένος.

Τό νερό έμπαινε τώρα από παντού. Τό μικρό Ιστιοφόρο έγειρε άπ' τή μιά μεριά.

Η Μαννελίτα άρχισε νά ξεφωνίζει σαν τρελλή.

Ο Παύλος ειχε σαστίσει.

— Θά πεθάνετε όπως σᾶς αξίζει ! τούς φώναξε ο 'Ιάκωβος. 'Αγαπιέστε, δέν είν' έτσι ; Πέστε μου ότι αγαπιέστε. Ο μολογήστε τó.

— Έλεος ! φώναξε ή Μαννελίτα.

Ο Παύλος δέν μπορούσε ούτε νά μιλήση. Ο τρόμος τού ειχε θέσει τή γλώσσα.

"Αξάφνα ένα πιό δυνατό φέσημα άνέμου άνάποδούρισε τó πλοίο. Οι δυο έρωτευμένοι χάρηκαν κάτω από τ' άφριμένα κύματα.

Ο 'Ιάκωβος θέλησε στην άρχή ν' άρεθῆ κι' αυτός στη διάθεση τών κυμάτων. Μά γρήγορα συνήρθε. Γιατί νά πνιγῆ ; Γιατί νά τιμωρήση τόν έαυτό του ; Μήπως δέν ήνῆκε μ' όλη του τήν ψυχή στον κόμητα Μοντεχρήστο ;

Κολύμπησε λοιπόν και βγήκε στην έρη.

— Τό Ιστιοφόρο μου ναύγησε ! ειπε στούς γνωστούς του. Η Μαννελίτα κι' ο Παύλος πνιγχαν !

Και κανένας δέν τόν ύπα-

'Ηταν ένας ήλιοψημένος γεροθαλασσόλυκος.

Και κανένας δέν τόν ύπα-

ψιάστηκε.

“Αρκετός καιρός πέρασε.

“Ο Ίάκωβος βρισκόταν στη Μασσαλία. Ήταν πάντα λυπημένος, δεν συχνάζε στα καπηλεία, δεν μιλούσε σε κανένα.

Μιά μέρα ένας κύριος τον έπλησισε και τον κάλεσε με τ' όνομά του :

—“Ίάκωβε!

“Ο Ίάκωβος γύρισε άπτόμα. κύτταζε πλάι του και έσφώνισε:

—Κύριε κόμη!

“Ήταν πράγματι ο κόμης Μοντεχρήστος.

“Ο Ίάκωβος τον έπλησισε, λυπημένος πάντα και τόν χαίρετھے με σεβασμό.

—Σε βρήκα δυστυχιομένο, του είπε ο κόμης.

“Ο Ίάκωβος κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

—Δεν έχεις πειά οικογένεια; τον ρώτησε ο Μοντεχρήστος.

—“Οχι, αναστέναζε ο Ίάκωβος.

—“Η γυναίκα σου πέθανε;

—Ναί.

—Πνίγηκε;

—Τά μάτια του Ίάκωβου άστραψαν. “Άρχισε να τρέμη. Τέλος είπε:

—Ναί, ή Μαννελίτα πνίγηκε!

—Τό ξέρω, Τά ξέρω όλα! Ψιθύρισε ο Μοντεχρήστος. Μά μην άπελιπίζεσαι, φίλε μου. “Ο Θεός εινε μεγάλος! Ποιός ξέρει! Ίσως μιά μέρα σου ξαναδώσ ή Μαννελίτα μετανοιωμένη, άλλαχμένη.

—“Η Μαννελίτα πνίγηκε! βόγγηξε ο Ίάκωβος.

—Μπορεί και να σώθηκε, ποιός ξέρει; ψιθύρισε ο Μοντεχρήστος.

Κι' άμέσως κατόπιν έπαι στον Ίάκωβο, με φωνή σοβαρή:

— Θυμάσαι τήν ύπόσχεση που μου έδωσες άλλοτε;

—Ναί. Σας ύποσάχθηκα ότι θ' ανήκω σε σας σ' όλη μου τή ζωή.

— Είσαι πρόθυμος να κρατήσης τήν ύπόσχεσή του αυτή;

—Και τό ρωτάτε, κύριε κόμη;

— Σ' εύχαριστώ! Βασίζομουν πάντα στην καλή και τίμια καρδιά σου. Και τώρα άκουσε: Δέχεσαι να μ' άκολουθήης; σ' ένα επικίνδυνο και μακρυνό ταξείδι;

—Μ' όλη μου τήν καρδιά.

—Στήν Άφρική;

—Και στην Κόλασι!

—“Εκεί ύπάρχουν μεγάλοι κίνδυνοι. Οι Βεδουίνοι πολεμούν άγρια, λυσσασμένα κατά τών Γάλλων.

—Δεν με φοβίζει τίποτε, κύριε κόμη.

—Πολύ καλά. Άύριο τό πρωί θα με περιμένης στο λιμάνι. “Εκεί άντίκρυ εινε άραχημένη ή θαλάμηγός μου. Θά ξαναγίνης καπετάνιος της. Θά φύγομαι μόλις ξημερώση.

—Θά σας περιμένω, άπάντησε ο Ίάκωβος.

“Ο Μοντεχρήστος του έσφιξε τό χέρι κι' άπομάκρυνθηκε.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ

Τήν παράνομη τής άνάχωρήσεως του Μοντεχρήστος για τό Άλγέρι, ο Κοψολαίμης πήγε να άποχαιρετήση τήν συνοδό τής μίς Κλαίρης, κυρία Καραμάν, για τήν όποία αλοθανόντα έξαιρετική τρυφερότητα. “Από κουβέντα ο Κοψολαίμης διηγήθηκε τά πάντα στην κυρία Καραμάν. Τής είπε ότι τό πρωί θα έφευγόν με τό Μοντεχρήστο για τό Άλγέρι, για να βρούνε τό χαμένο γιο της Μερσεδές.

“Η μίς Κλαίρη τ' άκούσε όλ' αυτά. “Ενθουσιάστηκε. Και μιά τρελλή ιδέα φώτρωσε στο μάτι της, Μόλις λοιπόν ο Κοψολαίμης έφυγε, εκάλεσε τήν κυρία Καραμάν και τής είπε:

—Ντυθήτε γρήγορα!

—Τί συμβάνει μίς; ρώτησε ή κ. Καραμάν έκπληκτη.

—Ντυθήτε. Θά σας εξηγήσω κατόπιν.

“Η κ. Καραμάν άρχισε να ντύεται. “Οστόσο τής φαινόταν πολύ παράξενη αυτή ή ελαφινή αναστάτωση. Κι' όταν ντύθηκε τέλος είπε στη Κλαίρη :

—“Άλλά που πρόκειται να πάμε, μίς;

—Στόν τραπεζίτη μου.

—“Εχει νυχτώσει πειά.

—Τόσο τό χειρότερο.

—“Οποτε δεν θα πάμε;

—“Οχι δά, κάθε άλλο. Θά πάμε και τώρα άμέσως μάλιστα.

“Η κ. Καραμάν τήν άκολουθήσε χωρίς να φέρη πειά άντίρρηση. “Η έπαυλις του τραπεζίτου τής μίς Κλαίρης, κ. Μόρτιμερ βρισκόταν έξω απ' τήν πόλι. Γι' αυτό ή μίς κι' ή συνοδος της

καβάλλησαν στ'άλογά τους και ξεκίνησαν καλπάζοντας.

“Εκάλπαζαν αρκετή ώρα μέσα στη νύχτα. Τέλος φτάσανε στην έπαυλι του Μόρτιμερ, τήν όποια βρήκαν κατάφωτη. Μελωδίες μουσικής άνηχοούσαν...

“Επιφπος πάντα ή μίς Κλαίρη πλησίασε στην είσοδο του μεγάρου και ρώτησε :

— Είν' εδω ο κ. Μόρτιμερ;

—Μάλιστα, δεσποινίς, άπάντησε ο ύπηρετής.

— Πέστε του ότι θέλω να τόν δω άμέσως.

—“Αδύνατον δεσποινίς.

— Πως αδύνατον;

—“Ο κ. Μόρτιμερ παντρεύε άπόψε τήν κόρη του και δεν δέχεται κανένα. “Εχετε πρόσκλησι;

—“Οχι.

— Τότε δεν θα μπορέσετε να τόν δήτε.

Μά ή νεαρά Άγγλίς δεν ήταν από κείνες που σταματούν μπρος στα έμπόδια. Πήδησε κάτω από τό άλογό της, έσπρωξε τόν ύπηρετή και άρχισε ν' ανεβαίνει τις σκάλες του μεγάρου.

“Η κ. Καραμάν τήν άκολουθήσε.

Οι ύπηρετες έόαστισαν. Θέλησαν να έμποδίσουν τις δύο γυναίκες, αλλά ή μίς Κλαίρη σήκωσε άπειλητικά τό μαστίγιο της.

—Μη μ' άγγίξη κανείς, φώναξε άπειλητικά, γιατί θα τό πληρώση άκριβά.

“Υπερήφην κατόπιν, προχώρησε ως τήν αίθουσα στην όποια βρισκότουσαν οι καλεσμένοι του τραπεζίτου, αναζήτησε με τό βλέμμα της τόν Μόρτιμερ, τόν διέκρινε ανάμεσα σ' ένα

κρούπ καλεσμένων του και χωρίς να διαστάση τόν πλησίασε και του είπε :

— Κύριε Μόρτιμερ, σας ζητώ συγγνώμην για τήν άπρόοπτη αυτή έπίσκεψή μου, αλλά εινε άνάγκη να σας μιλήσω ιδιαιτέρως, για λίγα δευτερόλεπτα.

“Αν έρρόκειτο για όποιονδήποτε άλλον ο κ. Μόρτιμερ θα θυμόνε; και θα τόν έδιωχνε κακήν κακώς.

Διάβολε! Δέν ένοχλοουν έναν τραπεζίτη τήν βραδυά που παντρεύει τήν κόρη του...

“Άλλά ή μίς Κλαίρη ήταν απ' τις πιο καλές πελάτισσές του. Κι' ο κ. Μόρτιμερ θέλοντας και μη χαμογέλασε με καλωσύνη και τήν ώδηγησε στο γραφείο του.

“Η μίς Κλαίρη του είπε τότε όρθά κοφτά :

— Κύριε Μόρτιμερ, δεν θα σας ένοχλοουσα άν δεν ήταν μεγάλη άνάγκη.

— Σας παρακαλώ, δεσποινίς, άπάντησε ο τραπεζίτης. Πέστε μου σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— Σε πολλά πράγματα κ. Μόρτιμερ.

— Σας άκούω. Σας χρειάζονται χρήματα;

— Βεβαίως κ. Μόρτιμερ. Προπαντός χρήματα.

— Πόσα θέλετε;

— Δέκα χιλιάδες λίρες!

— “Εχει καλώς Άύριο τό μεσημέρι τις έχετε.

— Άύριο τό μεσημέρι! Δυστυχώς, κ. Μόρτιμερ, τις θέλω αυτή τή στιγμή.

— Αυτή τή στιγμή αδύνατον, μίς. Εινε νύχτα. “Η ώρα εινε περασμένη. Δεν βρσκειται εύκολα ένα τέτοιο ποσό.

— Πρέπει να βρεθί, κ. Μόρτιμερ. Σας είπα εινε άνάγκη.

“Ο κ. Μόρτιμερ ήταν θετικός άνθρωπος.

Δέν ήθελε να δυσαρεστήση μιά πελάτισσά του σαν τή μίς “Ελφος. “Αφού λοιπόν σκέφτηκε μερικές στιγμές άπάντησε :

— Πολύ καλά, δεσποινίς. Θά γίνη τό θέλημά σας. Θά στείλω τώρα άμέσως τόν γραμματέα μου να σας φέρη τό ποσόν αυτό.

— Εύχαριστώ, κ. Μόρτιμερ.

— Επισυμείτε τίποτε άλλο, μίς;

— Μάλιστα, κ. Μόρτιμερ. Κάτι τό άσήμαντο, τό ελάχιστο.

— Σας άκούω.

— Τό πρωί φεύγω για τό Άλγέρι.

— Το Άλγέρι; φώναξε ο τραπεζίτης.

— Τό Άλγέρι! τράυλιζε έντρομη ή κ. Καραμάν. Και πρόσθεσε σιγά: Θεέ μου, ή μίς τρελλάθηκε!

— Μάλιστα, συνεχίσε ή νέα. “Εξηγήθηκα καλά, υποθέτω. Είπα ότι άύριο τό πρωί, πολύ πρωί μάλιστα, φεύγω για τό Άλγέρι.

— “Οραίος τόπος! μουρμούρισε ο κ. Μόρτιμερ. Να έλειπαν μόνον εκείνοι οι ευλογημένοι οι Βεδουίνοι...

Σήκωσε κατόπιν τά μάτια του, κύτταξε καλά-καλά τή νέα και τή ρώτησε, σαν να ζητυόσε αυτή τή στιγμή από βαθύτατον ύπνο:

— “Οστε φεύγετε είτατε για τό Άλγέρι;

— Μάλιστα, κ. Μόρτιμερ.

(“Ακολουθεί)

“Εκεί κάτω οι βεδουίνοι πολεμούν άγρια λυσσασμένα!